

τέρτα; (Σὰ βροκόλακες, σὰν φαντάσματα, ἀγκαλιασμένοι
σῆνα ἕστατο καὶ ὑπέριστατον φόβο, τεντώνουν τὸ κεφάλι τους
καὶ ἀκοῦνε, ἀσθενικὸ πειά, τὸ ἴδιο συγκομμένο σφύριγμα
τῆς ἀγωνίας ποῦ σβύνει, παιδευμένοι ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία,
μὴ ξέροντας οἱ ἴδιοι τί νὰ εὐχηθοῦν, βουτηγμένοι στὴ
δυστυχία, μὰ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ λησμονώντας ὅτι ὅλους
μᾶς περιμένει.

Γύρω τους ἡ φύση, ἀδιάφορη, ξαπλώνει τὶς ὁμορ-
φιές τῆς ἔκπαγλης νυχτιᾶς μὲ τὸ γλαυκὸ σεληνόφωτο ποῦ
χαιδεύει τὴν γαληνεμένη θάλασσα, ἀπέραντα, μὲ τὶς
ἀστροκέντητες μαρμαρυγές της).

ΠΑΡΙΣΙ 28 Η'. 1924

Μ. ΒΑΣΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ Β'. ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΞΑΣΤΙΧΩΝ

«ΦΙΛΟΤΗΤΕΣ»

Πόσο γλυκὰ ἀσωτεύονται τὰ ἔρωτεμένα πλάσματα
σὲ μεσονύχτιους ἀσπασμοὺς καὶ σ' ὀρθρινὰ ἀγκαλιάσματα !
Οἱ ποθολάγγευτες ψυχές, τὰ ποθοπλάνταχτα κορμιά
κατὰ τὶς νύχτες τοῦ Ὄργασμοῦ σὰν ἄρμενα ἀρμενίζουν
στῆς Ἡδονῆς τὰ πέλαγα μὲ φουσκωμένα τὰ πανιά.
Κι ἀπ' τὰ ταξίδια νέες ζωές τὴν πλάση πλημμυρίζουν.

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ